

Ці методи хоч і визначені законодавчо, але порядок їх застосування поки що не встановлено, тому на практиці механізм економічного стимулювання раціонального використання та охорони земель не задіяно. Суб'єкти аграрного землекористування повинні економічно стимулюватись за конкретні, зрозумілі їм і суспільству заходи, що проводяться за їх кошти й піддаються простому визначенню та прямо або опосередковано будуть забезпечувати стійкість агроландшафтів.

Список використаних джерел

1. Наказ Міністерства аграрної політики України «Про затвердження спеціалізованих форм первинних документів з обліку основних засобів та інших необоротних активів сільськогосподарських підприємств і методичних рекомендацій щодо їх застосування» від 27.09.07р. № 701
2. Жук, В.М. Галузеві стандарти обліку та фінансової звітності [Текст]: Колективна монографія / [В.М. Жук, Ю.С. Бездушна, Б.В. Мельничук та ін.]; За ред. В.М. Жука. – К.: Національний науковий центр «Інститут аграрної економіки», 2015. – 370 с.

Олексійко Валентин

аспірант

Науковий керівник: д.е.н., професор Рудик В.К.

Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець–Подільський

ЗАВДАННЯ І ЦІЛІ ПЕНСІЙНОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ А ШЛЯХИ ЇХ ДОСЯГНЕННЯ

Сьогодні пенсійне забезпечення в Україні знаходиться у скрутному становищі. Солідарна система не виконує своїх функцій. На це впливають такі чинники: демографічні; економічні; політичні та психологічні.

Головне завдання пенсійної системи країни — створити умови для забезпечення людей достойним доходом у старості відповідно до особистого внеску кожного. При цьому система не має бути тягарем для розвитку держави, тобто не повинна створювати надмірний тиск на державні фінанси, громадян, які працюють і бізнес. На жаль, в Україні це завдання виконується не в повній мірі. Існує ряд проблем, які перешкоджають нормальному функціонуванню пенсійного забезпечення.

Саме для поліпшення існуючої ситуації було вирішено реформувати пенсійну систему України. До основних завдань та цілей пенсійної реформи належать: підвищення рівня життя пенсіонерів; забезпечення фінансової стабільності пенсійної системи; заохочення громадян до заощадження коштів на старість.

Пенсійна реформа в Україні зорієнтована на наступні цілі: поступовий перерозподіл ставки єдиного соціального внеску від роботодавця до працівника та стимулювання пізнішого виходу на пенсію (шляхом підвищення нормативної тривалості стажу з 20/25 років до 30/35 років, збільшення мінімальної тривалості страхового стажу для отримання

пенсії за віком (з 5 до 15 років). Ці заходи стабілізують солідарну систему і покращать пенсійне забезпечення в Україні в цілому.

Метою даної роботи є аналіз основних проблем функціонування солідарної системи та дослідження переваг у накопичувальному та недержавному пенсійному забезпеченні.

Система пенсійного забезпечення, за якої молодше покоління утримує старше, має назву солідарної пенсійної системи. У СРСР вона працювала досить непогано: народжуваність у країнах була високою, кількість тих, хто працював, суттєво переважала число пенсіонерів. Але сьогодні в Україні ми маємо критичну ситуацію. Нація старіє, Пенсійний Фонд має борги перед державним бюджетом, трирівнева пенсійна система існує лише формально. Населення користується тільки солідарним пенсійним забезпеченням, що створює непосильний тягар для цієї системи, яка вже не в змозі виконувати свої функції. Для того, щоб вирішити більшість проблем необхідне функціонування накопичувального та недержавного пенсійного страхування [2].

Рівні системи пенсійного забезпечення:

- Рівень 1 – солідарна система.
- Рівень 2 – загальнообов'язкова накопичувальна система.
- Рівень 3 – добровільна недержавна система пенсійних заощаджень.

Отже, використання накопичувальної системи та поєднання її з системою недержавних пенсійних фондів надасть змогу в деякій мірі вирішити існуючі проблеми, а саме: забезпечити стовідсоткову виплату пенсій із солідарної системи, зменшити диспропорції у розмірах пенсій призначених у різні роки, знизити податкове навантаження та ліквідувати борги Пенсійного Фонду.

Для подолання проблем з впровадженням і функціонуванням II та III рівня пенсійної системи необхідно звернутись до закордонного досвіду [3; 4].

Пенсійне забезпечення у державах: США: солідарна система – 45 %, накопичувальна система – 13 %; НПФ – 42 %; Нідерланди: солідарна система – 50 %, накопичувальна система – 40 %, НПФ – 10 %; Україна: солідарна система – 99,97 %, НПФ – 0,03.

Як бачимо, Україна єдина держава, яка використовує солідарну систему на 99, 97%. І саме це викликало необхідність реформування пенсійної системи та пошуку інших джерел для фінансування пенсійних виплат. США – це держава, яка на 42 % використовує недержавну систему пенсійного забезпечення. Система ефективно працює і користується попитом. Як зазначалось раніше, українці мають психологічний та інформаційний бар'єр перед недержавними пенсійними фондами та іншими недержавними інститутами і тому для нас більш оптимальним та зрозумілим є накопичувальне пенсійне страхування.

Найбільш позитивною рисою у накопичувальній системі є те що ці страхові внески по досягненню пенсійного віку можна отримувати в оптимальному варіанті для кожного. Тобто, можливо перераховувати кошти застрахованій особі щомісячно, щоквартально, або одразу одержати всю суму накопичувальних коштів. Також в разі смерті застрахованої особи страхові внески можуть забрати нащадки. Корінь нашої проблеми полягає в тому, що солідарна система України складає 99,97 % тому її потрібно якнайшвидше розвантажити.

Впровадження накопичувальної системи в Україні дасть змогу урізноманітнити джерела доходів майбутніх пенсіонерів і забезпечити більш високий рівень пенсій [1]. Для механізму функціонування накопичувальної системи, виходячи з досвіду інших країн, доцільно створювати Накопичувальні Фонди та прописати процедуру акумулювання коштів між Пенсійним та Накопичувальними Фондами, але все це потребує часу, а “реанімація” солідарної системи потрібно вже зараз.

Ще однією з можливостей є система недержавного пенсійного забезпечення, але для її функціонування в Україні існує багато перепон. По-перше, населення не схильне довіряти свої кошти недержавним установам, по-друге, люди, котрі в радянські часи мали заощадження і не отримали своїх вкладень вже мають психологічний бар’єр і не захочуть ризикувати.

Будь-яка реформа має позитивні та негативні моменти. Якщо розпочати з негативних сторін маємо: накопичувальна система загальнообов’язкового державного пенсійного страхування не має чітко розробленого механізму впровадження її в “життя”; сьогодні існує значна перешкода на шляху здійснення реформи — інформаційний бар’єр, який не дає змоги ознайомитись з перевагами окремих рівнів Пенсійної системи та необхідністю і складовими пенсійної реформи.

Але все ж таки позитивних рис набагато більше. До них можемо віднести: трирівнева пенсійна система підвищить рівень життя пенсіонерів і забезпечить стабільність пенсійної системи; перехід від солідарної до накопичувальної пенсійної системи скоротить заборгованість Пенсійного Фонду перед державним бюджетом; ефективно працююча система недержавного пенсійного забезпечення є одночасно і істотним джерелом підтримки соціальних стандартів в Україні, і засобом накопичення внутрішніх інвестиційних ресурсів, дуже необхідних для прискореного розвитку національної економіки; одним із інструментів стабілізації солідарної системи пенсійного страхування в Україні виступає механізм підвищення пенсійного віку, запровадження якого потрібно проводити разом з широкомасштабною роз’яснювальною роботою серед населення щодо перспектив здійснення цього кроку.

Список використаних джерел

1. Бахмач, А. Розвиток системи недержавного пенсійного забезпечення в Україні [Текст] / А. Бахмач // Вісник Пенсійного фонду України. – 2012. – № 3. – С. 12–13.
2. Сальникова, Т. Недержавна пенсія: головне — надійність [Текст] / Т. Сальникова // Вісник Пенсійного фонду України. – 2012. – № 6. – С. 20–21.
3. Білоусов, В. Огляд зарубіжного досвіду в сфері реформування системи пенсійного забезпечення. Перспективи для України [Текст] // Україна: аспекти праці. – 2010. – № 3. – С. 39–45.
4. Папієв, М. Міжнародний досвід реформування пенсійного забезпечення [Текст] / М. Папієв // Україна: аспекти праці. – 2010. – №1. – С. 3–11.

